

VĚTRNÍK

Ročník XLVI.

Pondělí 12. října 2015

číslo 4.

Jsem herec PROČ, říká Petr Kostka

„Čím jsem starší, tím mám větší aplaus,“ vstoupil s úsměvem na jeviště host letošního nedělního programu, herec Petr Kostka, a dodal: „A víte proč? Moji příznivci jsou totiž rádi, že ještě žiju.“

Začátek nedělní besedy patřil stručnému hercovu curriculum vitae. Narodil se v Říčanech u Prahy v herecké rodině – herci byli rodiče, obě babičky i jeden dědeček. „Historie našeho hereckého rodu sahá do roku 1836, kdy pradědeček Bušek byl ředitelem herecké společnosti,“ vzpomněl Kostka. Vychovávala ho nejprve babička, po její smrti žil u svého otce v Plzni, kde maturoval na hospodářské

škole a středem jeho zájmu bylo psaní na stroji, těsnopis a účetnictví. „Těsně před maturitou jsem objevil své herecké geny a uvědomil si, že se chci stát hercem,“ konstatoval Petr Kostka, který po maturitě byl přijatý na AMU. Ve 2. ročníku jej pak angažoval do dvou svých filmů - Probuzení a Vyšší princip, režisér Jiří Krejčík. „Tehdy jsem byl ještě herec-splňovatel, to je ten, který plní ochotně představy režiséra. Dnes jsem herec-proč, potřebuju vědět, proč se má postava chová určitým způsobem a to režiséři nemají úplně rádi,“ vysvětloval svůj přístup k práci Petr Kostka. Čtrnáct let byl členem souboru Městských divadel pražských, dvacet let strávil v Národním divadle a v letech 1994-2010 v Divadle na Vinohradech. V současné

(Pokračování na stránce 8)

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Divá Bára	velký sál
	Boleradice	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
15:00	vítání Libice nad Cidlinou	před divadlem
16:00	Defilé Pohárku SČDO	velký sál
	Monology a dialogy	
19:30	Divá Bára	velký sál
	Boleradice	
22:00	Co vyprávěl Sepp Jörgen	velký sál
	Libice nad Cidlinou	
23:00	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Milan Schejbal

Vasilij Sigarev
Ruské loto
DS MKZ Horšovský Týn

Vasilij Sigarev, poměrně mladý ruský dramatik, není na českých jevištích neznámý. Z jeho rozsáhlé tvorby byly u nás uvedeny se střídavými úspěchy hry Černé mléko (ta dokonce v pražském Národním divadle na scéně Divadla Kolowrat), Detektor lži, Plastelína (její uvedení ve školním Divadle DISK navštívil sám autor) a konečně Ruské loto (česká premiéra v roce 2010 v Městském divadle Kladno). Sigarev ve svých hrách popisuje život v provincii, který je zbaven sebelepší naděje. Svoji bezvýchodnost jsou raženy k ruské době tzv. cool dramatiky, pro kterou se vžil název černuchy. Stejně je tomu tak i v případě Ruského lota, které si pro své jevištní ztvárnění vybral Divadelní soubor při MKZ Horšovský Týn. Již samotný podtitul této předlohy „drsná komedie, místy neuvěřitelná, ale v jádru až krutě pravdivá“ napovídá, že nepůjde v žádném případě o nezávaznou zábavu či třeskutou taškařici, ale o nelitostný obraz dnešní (nejen ruské) společnosti, kde jsou základní lidské hodnoty, včetně pocitu štěstí, poměřovány pouze materiálním blahem.

Jednoduchý děj této komedie se odehrává v bytě manželů Nikolaje a Galiny. Je ráno po večírku, kterým se slavila výhra hostitelů v loterii, Galina však marně

hledá výherní los. Okamžitě podezřívá své hosty, kteří u nich do rána přespávali, napadá přátele z krádeže, ztrácí zábrany a roztáčí tak kolotoč vzájemné nenávisti a osočování, které mají již pramálo společného s lidskou důstojností. Když poté Galina los najde (omylem jej vložila do svých vykládacích karet), nemůže již svou chybu přiznat a už vůbec se nechce smířit s tím, že by o něj přišla, a to i za cenu ztráty vlastního života i života svého manžela. Zde v zásadě Sigarova hra končí, autor však dodává ještě epilog, kterým v ironické nadsázce a jednoznačně míněném ab-

surdním paradoxu nabízí v podstatě nemožnou variantu happy endu (Galina vrátí los postavě s názvem Fatum a za to je jí nabídnuta harmonie...).

Hana Žáková (zároveň režisérka inscenace) upravila původní předlohu v tom smyslu, že celé balábile kolem ztraceného losu se odehrává jako sen ústřední postavy Galiny. Je to jistě řešení možné, ale podle mého názoru je tím značně redukován celistvý autorův pohled na obraz našeho světa, neboť takto je tento svět viděn pouze úhlem pohledu Galiny a může být chápán tendenčně a účelově. Navíc nejsem přesvědčen, že zvolené jevištní prostředky jsou použity tak přesvědčivě, aby bylo již v expozici sdělené, že se skutečně jedná o sen. Stejně tak v samotném závěru není zcela jasný postoj hlavní postavy k tomu, co se odehrálo „ve snu“ a zda její slova o tom, že přestane sázet ASI jsou míněna jako jisté memento či nepoučitelnost z touhy po domnělém štěstí.

Samostatnou kapitolou je pak volba hereckých výrazových prostředků. Jsem přesvědčen, že drsné komediálnosti, ba v tomto případě (podtrženo úpravou) až grotesknosti, nelze dosáhnout pouze expresivním herectvím a naddimenzovaným mluvním

projevem. V tomto smyslu nejvíce utrpěla postava Galiny, jejíž představitelka s nezměrnou energií sdělovala vše podstatné i méně podstatné bez ohledu na danou dramatickou situaci, takže její celkový projev se stal záhy monotónní a divák mohl jen ztěžší sledovat její celkové průběžné jednání. V okamžiku jejího zklidnění a cíleného jednání (dialog s Mafiánem) bylo evidentní, že v možnostech herečky Andrey Dufkové je výkon daleko strukturovanější, než jsme byli svědky ve včerejším představení. Lépe z tohoto pohledu dopadla Nikola Špotáková jako Světlana, neboť se jí podařilo v rámci své postavy nalézt více odstínů a poloh a tím učinila svou postavu plastičtější a pro diváka zajímavější, stejně

jako Jan Lengál a Miloslava Baxová (Rudolf a Olga) či Jakub Böhm (Mafián). Mužské postavy Nikolaje a Anatolije byly, bohužel, příliš upozaděny na úkor svých ženských protějšků.

Soubor z Horšovského Týna si tentokrát vytyčil nelehký úkol. Hra Vasilije Sigareva Ruské loto rozhodně nepatří k nejjednodušším a podle mého názoru ani ne k nejlepším (pro svou určitou schematicnost). Je však nutné vyzdvihnout skutečnost, že se soubor vydal cestou nevyšlapanou a že našel odvahu se se zajímavou, i když problematickou, Sigarevovou předlohou poprat. A to myslím upřímně, fakt.

Milan Schejbal

KDP mladým

Zhlédli jsme představení DS Horšovský Týn Ruské loto. Hra nás nenadchla. Představení jako celek nefungovalo, vypadalo to, že každý herec hraje úplně jiné divadlo. Hlavní myšlenka, která měla z představení vyplynout, zůstala skrytá pod návalem vyhrcočených situací a zbytečně často používaných vulgarismů, na kterých byl postavený humor celé hry. Humor sám o sobě tak nakonec vyzněl lacině. Ve slovníku postav byl rozpor v používání vulgarismů a odborných termínů a neshodoval se s charaktery postav. Scéna byla řešená velmi jednoduše, ale přestavby byla nešikovně řešené a pro diváka zdoluhavé. Kladem tohoto představení jsme shledali hudební doprovod, který podporoval prostředí, v němž se hra odehrávala. Dále kladným prvkem byly kostýmy, které v celku vystihovaly určitou povahu postav.

Jak to vidí půdička

Členům půdičky se nepodařilo přesně pojmenovat, zda šlo o text dramaticky silný, nebo zda problém je v úpravě textu, režijním přístupu, případně v nervozitě herců. Postrádali jsme výraznější charakteristiku jednotlivých postav, která by umožnila barevněji rozehrát vztahy, umocnila zápletku a tím by se upřesnil temporytmus představení. K naší velké lítosti se hlavní téma – mezilidské vztahy – vytratilo a bylo nahrazeno pouhým hledáním loterijního útržku.

DIVÁCKÁ ŠATNA
OTEVŘENA
900 - 2330
ZAKUPTÉ SI
PERMANENTKU
UŠETŘÍTE
ČAS I PENÍZE!

K. Bárta: S vámi se loučit nebudu!!

„Jsem hrdá, že mohu být členkou souboru Krakonoš, neboť vztahy mezi námi jsou dobré a právě o vztazích je život, jak už jsem během letošní přehlídky několikrát řekla. Všechno ostatní je pomíjivé,“ svěřila se při loučení s domácím souborem Krakonoš ředitelka přehlídky a zároveň členka souboru Svatka Hejralová. Její slova v podstatě podpořil i Pepa Hejral, jemuž připadlo loučení za SČDO. A aby toho nebylo málo, trojici Hejralů doplnil ještě Honza, který letos moderuje loučení, býval členem souboru Krakonoš, v současné době jsou jeho domácím souborem Zmatkaři Dobronín a letos byl i

hostesem spolku Krakonoš. Ten přiznal, že je nyní trochu na rozpacích: „Jste můj druhý domovský soubor, znám vás, vím, jací jste, ale dodnes nevím, kolik vás vlastně bylo a je. Nevěděla a neví to ani režisérka,“ posteskl si Honza s tím, že nehledě na počet, večírek Vysockých U Medvěda byl majestátní. „Někteří vydrželi až do kuropění a Adam (představitel Amerikána Tima) dnes mluví jak ze sudu,“ práskla na kolegu ze souboru Svatka.

Režisérka představení Posázavský Pacifik, Mařenka Brtková – Trunečková, hostovi poděkovala a konstatovala, že se svého úkolu zhostil zodpovědně a spo-

lehlivě, ale bylo mu to „prd“ platný. „Děkuju také vám všem, že jste na představení přišli a bavili se, i Krakonošovi, že tu s námi je a připravil nám hezké počasí,“ řekla.

Sklenici k přípitku pozvedl Milan Kyška, první předseda SČDO, dle svých slov ohlodaný časem, přesto stále plný chutí přijet alespoň na pár dnů do Vysokého. Poděkoval za každého milovníka divadla i za to, že přehlídka, jejímž je jedním z duchovních otců, stále pokračuje.

Karel Bárta, starosta spolku Krakonoš, se odmítl loučit se slovy: „Dole se prodávají odborné publikace o divadle, svícení, atd., ale žádnou o způsobu chování souboru na přehlídce jsem mezi nimi nenašel. A vy byste ji potřebovali,“ obrátil se kriticky, ale s úsměvem na svůj soubor.

jn

VOBSKOČÁCI

**U Haničky
platte
příspěvky!
Hromadění
asi ve čtvrtek
po koncertu.
UPŘESNÍME!**

Agent s povolením natáčet

Možná jste už zahlédli v divadle a okolo něj tmavovlasého muže, který se na svět dívá okem kamery. Prosim, neodhánějte ho! Letos přehlídka vstoupila do 46. ročníku své existence a kvapem se blíží její půlstoletí, k němuž připravujeme i obrazový dokument. A ten právě pořizuje tento tichý, nenápadný muž, jenž má, stejně jako agent 007, povolení na vše. Zapovězené jsou pouze dámské toalety. jn

Prodej odborné literatury v přízemí divadla

Na pultě šatny je vyložena nabídka odborných publikací. Jsou z vydavatelství AMU a v rámci přehlídky si je můžete koupit s dvacetiprocentní slevou oproti katalogu. Přesný rozpis, kdy se prodávají, najdete pod světelnou tabulí vlevo od vchodu do velkého sálu. Uvedené je zde i telefonní číslo, na kterém lze domluvit prodej i v jiný čas. Omezená nabídka je také mimořádně i přímo v šatně Divadla Krakonoš. jn

Horšovský Týn hledá herce a herečky!

Rozhovor s Hankou Žákovou, režisérkou představení Ruské loto.

Na úvod jednoduchá otázka, Haničko, jak se cítíš takhle ve Vysokém před večerním představením?

Před představením se vždycky, pokud režíruji, cítím dost hrozně. A stejně tak se cítím během celého představení. (smích) Na konci pak lépe, či hůře podle toho, jak to dopadne. Je to mírná nadsázka, ale prožívám představení opravdu daleko hůř, než když jsem hrávala, nebo když hraju. To se člověk uvolní, jak vstoupí na jeviště. Ale jako režisér se cítím zodpovědná za všechny, za všechno, a musím jen čekat, jak to dopadne.

Pamatuju si tě jako výbornou a výraznou herečku vašeho souboru. Kdy a jak to přišlo, že jsi začala režírovat?

Nemůžu říct, že bych si to vždycky přála. Ale nějak to vyplynulo během času, kdy člověk získává určité zkušenosti, informace. Začala jsem do toho kolegům víc „kecat“, až z toho vyplynulo, že jsem to chtěla zkusit úplně sama.

Ale doufám, že nadále také hraješ?

Pokud mě někdo obsadí, hraju ráda. Ale režie je pro mě momentálně zajímavější.

Promiň, ale nemůžu se nezeptat: Jsi absolventka Kurzu praktické režie Milana Schejbal a Kateřiny Fixové. Využíváš toho nějak ve své režijní práci? Jinými slovy – bylo to k něčemu?

Ano, určitě. Jednak jsme během kurzu také v divadle zkoušeli a já si uvědomovala, že dokážu věci jinak a líp pojmenovat, jednak z toho vycházím i teď při zkouškách.

Když se podívám na obsazení vašeho představení, připadá mi, že váš soubor se hodně obměnil. Je to tak, nebo se mi to jen zdá?

Měli jsme pocit, že jsme na tom dobře a už ho nemáme, protože během příštího roku nám odejdou čtyři lidé. Schopní lidé, které jsme si nějak vychovali, ale pracovní povinnosti nám je odvedou. To nás provází po celou dobu přípravy téhle hry. Obsaze-

ní Anatola a Světlany je vlastně už čtvrté od začátku zkoušení před dvěma lety. Je to snad začarovaná dvojice. Nakonec nám Richard Koleč vytrhl trn z paty a Světlanu hraje Nikola Špotáková, dívka, která u nás před lety začínala, vrátila se, ale bohužel zase odejde. Takže se pořád začínalo znovu. Je to velmi únavné pro všechny a přitom teprve letos byla premiéra.

Co tě na tématu vaší inscenace tak baví, že stálo za to přes všechna úskalí ji nastudovat?

Baví mě, že je to komedie, která přitom pojednává o velice vážných věcech a vztazích mezi lidmi.

Znamená to, že je to i tvůj životní úhel pohledu – dokážeš se i na věci závažné dívat s úsměvem?

Ano, spíš chci. A proto mám radši komedie, kde se i vážné věci dají sdělit příjemnější formou, pro diváky přijatelnější, řekněme.

Co chystáš dál, není-li na tuto otázku příliš brzy?

Teď nemám nic v plánu. Počítali jsme s celosouborovou hrou, kterou udělal Vladimír Zajíc, ale kvůli tomu, že lidé odcházejí a nevíme, zda je dokážeme nahradit, tak momentálně nevíme, co bude.

Od Vladimíra, který sedí opodál, se dozvídám, co Hanka skromně neřekla, že jde o původní hru Vlčpana, kde Hanka Žá-

ková hraje hlavní roli a která dokonce už měla premiéru. Upřímně držím palce, aby se inscenaci obnovit podařilo, vidět Hanku opět na jevišti bych si – nejen já – opravdu přála, vždyť setkání s divadelníky z Horšovského Týna bývá z nejmilejších!

ps

Zase jedna variace

(zpívej jako Svítá V+W)

*Když po Vysokém bloumám,
myšlenka se mnou cloumá,
a když chci k ránu spát,
zas se vrátí –*

Tak jak to bylo?

*Tak jak to bylo tenkrát?
Proč divadlo jsem chtěl hrát
a proč mě láká stále,
hrát chci dále.*

*Vím to
a není mi to líto,
že čas můj tomu patří
a s kým se bratrím.*

*Tady
mi potvrzují řady
přátel, co v stejné touze
znám již dlouze.*

*Vím to,
že nebude mi líto,
vteřiny ani jedné,
až paměť zbledne,
(a kdyby na vozičku
přijedu – být na chvíličku
a nebudu-li moci hrát,
přijedu vám aspoň zatleskat).*
jh

Vlastenka Mařenka Trunečková

Ke každému přípitku se ve Vysokém prozpěvuje mocně Živijo. Mnohohlavý soubor, jako je třeba ten domácí, má tu výhodu, že se často slaví, Živijo se proto zpívá často, proto je sbor vyladěný a dokonce časem dojde i do podoby barevného vícehlasého chóru. V létě tu měla na prázdniny Mařenka Brtková—Trunečková

svou osmiletou vnučku Ester, která žije se svými rodiči a sestrami v zahraničí – maminka je Lucie, kterou si možná pamatujete jako Tornado Lou z Limonádového Joa nebo královnu Elišku z Noci na Karlštejně. „Pojala jsem touhu vést Esterku k vlastenectví. A tak jsem ji začala učit českou hymnu,“ vy-

právěla Mařenka s tím, že vnučka nejvíce při výuce to správné vlastenecké nadšení. „Protože jsme však potřebovali i v létě zkoušet, chodila se mnou do divadla. Když odjížděla z prázdnin, tak hymnu úplně neuměla, ale Živijo zpívá perfektně,“ uzavřela Mařenka Brtková - Trunečková.

jn

Burčák jako očistná kůra pro Krakonoše

„S burčákem se nětuká a pijte ho enem tolik, abyste se neposrale,“ kladla všem na srdce zástupkyně dalšího početného souboru, a to DS Bratří Mrštíků z Boleradic, který byl vítáný včera před Divadlem Krakonoš. Její další slova byla pečlivě překládaná z jihomoravského nářečí do češtiny a znakové řeči a obsah byl zhruba ten, že Boleradičtí velmi rádi přijeli do Vysokého, cestou se snažili co nejvíce sníst a vypít, aby se to nezkažilo a nezteplalo.

Vítala je Marcela Škodová, která si za hlavní slovo svého vítacího proslovu stanovila TRADICE. A v jeho duchu stanovila, jak by si diváci přáli, aby hra vypadala, jak by ji měla porota hodnotit a podobně. Za SČDO předstoupil k mikrofonu Milan Kyška a popřál Boleradicům vzletné zlomte vaz.

K divadlu v barevných kloboučcích a s přepravkou sladkých makovo-tvarohových koláčů dorazili také očekávaní Hronovští. Už před několika lety avizované metro z Hronova do Vysokého, bohužel, stále ještě nestojí, nicméně spojení funguje.

jn

Došlo do redakce: osrdí Daniely

Drazí kamarádi a divadelní rodino :)

V Calgary je stále pátek 9.10. - ale do půlnoci chybí asi jen půl hodiny, takže vy se již probouzíte do sobotního rána. Já přišla z divadla, kde krásně a bolavě a ve správném pořadí umíral Romeo a Julie (a pár dalších jejich příbuzných a přátel), takže se mi hned spát nepodaří. Takže tu sedím a říkám si, jak je to možné, že už je zase říjen, zase začíná přehlídka a já tam zase nejsem. Ale ono má asi opravdu všechno svůj čas. Je čas i na to smířit se s tím, že se člověk na čas stal součástí nějakého představení - ale i to nejdelší představení někdy končí. Zůstávají vzpomínky. Pak se třeba chcete ke stejné hře vrátit - oprášíte ji - ale už je všechno jinak :) Já si loni takovou „oprašovačku“ prošla. Letos se s vámi sice neobejmu - ale to neznamená, že na vás nemyslím. Naopak. Přeji vám štěstí, přeji vám krásný, podzimem probarvený týden.

Hlavně ať je veselo a ať se máte čemu smát :) Nemám tušení, kdy a jak se naše divadelní cesty zase setkají.... Ale ať už to bude kdykoliv a kdekoliv - mám vás ráda a posílám velikou pusu - a jednu zvlášť pro Krakonoše, ať

nad vámi drží stráž :) Já sice budu celý týden v divadle tady, ve Verone / v Calgary.... Ale kus mého osrdí bude s vámi :)

*Zlomte vaz!
Daniela Hejralová*

UNICONTROLS JE HLAVNÍM PARTNEREM KRAKONOŠOVA DIVADELNÍHO PODZIMU

(Pokračování ze stránky 1)

dobře je penzista na volné noze.

S babičkou stál Petr Kostka na jednom jevišti asi ve svých 5 letech. „Tehdy jsem hrál čertíka, nalíčili mě na černo, já jsem se uviděl v zrcadle a začal se bát. To mě otrávil a nechut k herectví mi vydržela do maturity,“ řekl Kostka a dodal, že před jednou kamerou stál se svým otcem, a to ve filmu Zelené obzory.

Celou besedu v roli moderátora provázel Milan Schejbal, hudebně do ní vstupoval se svými písněmi a kytarou Martin Písařík. Zpočátku se zdálo, že Milan bude na jevišti pouze v roli živé kulisy, že ho herec ke slovu ani nepustí, posléze se ale příjemný dialog na jevišti rozvinul. Beseda s Petrem Kostkou byla tou nejdynamičtější, kterou asi zdejší scéna zažila – byl to sled drobných hereckých etud na téma, jak

Krejčík točil film, jak Kostka hrál a zpíval Řeka Zorbu, jak mladí herci špatně mluví spoléhající se na mikrofony a um zvukařů a podobně.

Z publika přišla otázka – co herce nejvíce na jeho profesi trápí. „Ta velká komercializace, malá příprava filmových scén,“ řekl. A co ho nejvíce těší? „Že ještě žiju!“

jn

úterý 13. října 2015

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
15:00	dechovka	před divadlem
15:30	loučení Boleradice	před divadlem
15:30	loučení Libice nad Cidlinou	malý sál
16:00	Past na myši	velký sál
	Štítina	
19:30	Past na myši	velký sál
	Štítina	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč